

Žaloba podaná dne 29. listopadu 2021 – DCM Film Distribution v. Komise**(Věc T-760/21)**

(2022/C 51/50)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: DCM Film Distribution GmbH (Berlín, Německo) (zástupci: A. Huttenlauch, M. Klasse a P. Hesse, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí Evropské komise C(2021) 7095 final ze dne 28. září 2021 o přezkumu legality aktu Evropské výkonné agentury pro vzdělávání a kulturu (EACEA) na základě nařízení Rady (ES) č. 58/2003⁽¹⁾ v souladu s čl. 264 odst. 1 SFEU; a
- uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládá žalobkyně sedm žalobních důvodů.

1. První žalobní důvod vycházející ze skutečnosti, že výklad pojmu „evropská společnost“ provedený Komisí je v rozporu s doslovným významem pokynů a pracovního programu.
 - Žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, když provedla výklad kritéria státní příslušnosti tím, že odkázala pouze na fyzické osoby, které jsou vlastníky žalující společnosti. Komise tedy nesprávně chápe pojem „vlastnictví“ tak, že znamená „konečné vlastnictví“. Znění neumožňuje dospět k závěru, že státní příslušnost „konečných akcionářů“, a nejen přímých akcionářů, je rozhodující pro kvalifikaci žalobkyně jako evropské společnosti. Tento úzký výklad Komise není jednak podložen nejen zněním, ale je i nekoherentní a v rozporu s běžným chápáním pojmů „státní příslušnost“, „společnost z EU“ a „evropské dílo“ tak, jak jsou stanoveny v unijním právu.
2. Druhý žalobní důvod vycházející ze skutečnosti, že výklad pojmu „evropská společnost“ provedený Komisí je neslučitelný unijním právem, které má vyšší právní sílu.
 - Rozhodnutí Komise je v rozporu s cíli použitelného unijního práva tím, že je založeno na tomto nesprávném výkladu, aniž dostatečně zohledňuje skutkové okolnosti projednávané věci.
3. Třetí žalobní důvod vycházející ze skutečnosti, že rozhodnutí Komise je v rozporu s nařízením (EU) č. 1295/2013⁽²⁾, na němž je založen systém financování Creative Europe MEDIA.
 - Odvolání se na státní příslušnost konečných vlastníků žalující společnosti jako podmínky oprávněnosti pro financování nemá žádný základ v nařízení o Creative Europe, jelikož je v rozporu s pojmem koherentní provádění obecných a zvláštních cílů podprogramu Creative Europe MEDIA.
4. Čtvrtý žalobní důvod vycházející ze skutečnosti, že rozhodnutí Komise porušuje rovněž požadavky nařízení (EU, Euratom) 2018/1046⁽³⁾.
 - Výklad kritérií způsobilosti použitý Komisí nesplňuje zásady rovnosti zacházení a zákazu diskriminace, které musí Komise dodržovat ve svých rozhodnutích o financování v oblasti grantů.
5. Pátý žalobní důvod vycházející ze skutečnosti, že rozhodnutí Komise porušuje článek 20 Listiny základních práv Evropské unie.

— Rozhodnutí Komise vede k rozdílnému zacházení podobných věcí na úkor některých subjektů, což není objektivně odůvodněno.

6. Šestý žalobní důvod vycházející ze skutečnosti, že Komise překročila meze své diskreční pravomoci.

— Volba výkladu, který je v rozporu s unijním právem i přes několik alternativních výkladů, které jsou v souladu s unijním právem, představuje zneužití posuzovací pravomoci ze strany Komise.

7. Sedmý žalobní důvod vycházející ze skutečnosti, že rozhodnutí Komise porušuje zásadu proporcionality.

— Žalobkyně tvrdí, že poskytnutí financování pod podmínkou, aby byl vyloučen odliv zisků do třetích zemí, by bylo stejně účinným, ale mírnějším opatřením.

- (¹) Nařízení Rady (ES) č. 58/2003 ze dne 19. prosince 2002, kterým se stanoví statut výkonných agentur pověřených některými úkoly správy programů Společenství (Úř. věst. L 11, 16.1.2003, s. 1). Zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 01 Svazek 004 S. 235.
- (²) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1295/2013 ze dne 11. prosince 2013, kterým se zavádí program Kreativní Evropa (2014–2020) a zrušují rozhodnutí č. 1718/2006/ES, č. 1855/2006/ES a č. 1041/2009/ES (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 221).
- (³) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014 a (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. L 193, 30.7.2018, s. 1).

Žaloba podaná dne 6. prosince 2021 – Courtois a další v. Komise

(Věc T-761/21)

(2022/C 51/51)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobci: Fabien Courtois (Rueil-Malmaison, Francie) a dalších 2088 žalobců (zástupce: A. Durand, advokát)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání

Žalobci navrhují, aby Tribunál:

- určil, že žaloba je přípustná a opodstatněná;
- zrušil implicitní zamítavé rozhodnutí ze dne 24. září 2021, které vyplývá z nezodpovězení potvrzující žádosti, kterou žalobci podali dne 13. srpna 2021;
- uložil Komisi náhradu nákladů tohoto řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládají žalobci dva žalobní důvody.

1. První žalobní důvod vycházející z přípustnosti žaloby. Žalobci v této souvislosti tvrdí, že jsou oprávněni podat žalobu ve smyslu čl. 8 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (¹) (dále jen „nařízení 1049/2001“) a jako adresáti napadeného aktu ve smyslu čl. 263 odst. 4 SFEU. Žalobci kromě toho tvrdí, že mají právní zájem na podání žaloby v důsledku odmítnutí přístupu k dokumentům ze strany Komise v jejím implicitním zamítavém rozhodnutí ze dne 24. září 2021 a v důsledku zásahu do jejich základních práv způsobeného napadeným rozhodnutím.